

III.

Pozdravljam te, oj solnce koprneče!
 Zakaj vzljubilo zemljo si takó,
 da ogenj sveti siplješ vse na njó,
 poljube žarke, plod stoter budeče?
 Resnice znamenje si mi blesteče:
 ti vir si luči silne, ki v temó
 in v njene sužnje meče smrt strašnó,
 pešice jasne, pravdo govoreče!
 Kedor se v tvoji luči je preródil
 in hrepenečih grudi pil tvoj soj,
 k nesmrtnim ciljem pot izbral je svoj:
 Nikdar ne bode po mrakovih blodil,
 titana smeli klic ga bode vodil:
 „Zemljanom srečo in bogovom boj!“

Vladimir.

Kadar v sanjave ti zrem oči . . .

Kadar v sanjave ti zrem oči,
 vidim v njih dušo tvojo belo —
 zdi se mi, da večer okrog žari,
 da je morje v sanjah zašumelo . . .
 Bel labod je priplul čez valove
 v noč molčečo — kakor polnočni san —
 in pozdravil gredoč je bregove,
 v luninem blesku vzblestel čez plan . . .
 Kroginkrog je brezmejen mir,
 rahlo le diše valov šepetanje,
 lahno drhti skozi noč zefir
 in trepečejo v vzduhu blažene sanje . . .
 Duša je sreče globoko morje,
 kadar ti v tvoje zrem oči . . .
 Zdi se, da v noč se zavija obzorje,
 zdi se, da v zvezdah nebo žari . . .

Spitignjev.